

Sygn. akt: I C 1814/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Czyczerska

Protokolant: sekretarz sądowy Wioletta Mróz

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2018r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. W., P. W. (1) i A. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz powoda S. W. kwotę 3.670,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 08.03.2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz powódki P. W. (1) kwotę 3.670,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 08.03.2017 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 3.000,00 zł (trzy tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 08.03.2017 r. do dnia zapłaty;

IV. oddała dalej idące powództwa;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda S. W. i powódki P. W. (1) kwoty po 720,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda A. W. kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VII. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów uprawnionych solidarnie kwotę 852,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VIII. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 2.745,47 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

IX. nakazuje powodom S. W. i P. W. (1), aby uiścili solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 1.117,63 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt IC 1814/17

UZASADNIENIE

Powodowie P. W. (1), S. W. oraz małoletni A. W. wniosli o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W.:

- na rzecz powodów P. W. (1) i S. W. kwot po 5170 zł, w tym po 5000 zł tytułem zadośćuczynienia i po 170 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia;

- na rzecz małoletniego powoda A. W. kwotę 4000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu pozwu powodowie podali, że w dniu 09.01.2017r. w L. kierujący pojazdem najechał na tył prawidłowo jadącego pojazdu m-ki F. (...) o nr rej. (...). W wyniku zderzenia obrażeń ciała doznali kierujący pojazdem powód S. W. oraz pasażerowie pojazdu P. W. (1) i A. W.. W wyniku zdarzenia powódka doznała skręcenia i naderwania kręgosłupa w odcinku szyjnym, urazu barku prawego, stłuczenia barku i ramienia, bólu głowy, stresu pourazowego, powód S. W. doznał skręcenia i naderwania kręgosłupa w odcinku szyjnym, stłuczenia klatki piersiowej, stresu pourazowego, a małoletni powód A. W. skręcenia i naderwania stawów i więzadeł na poziomie szyi, stresu pourazowego. Strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła na rzecz powodów tytułem zadośćuczynienia kwoty po 500 zł. Powodowie wskazali, że z uwagi na rozmiar trwałego/ długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz rozstroju zdrowia, jakiego doznali w wyniku przedmiotowego zdarzenia, zmian jakie spowodował wypadek w ich życiu, niepewności co do rokowań co do poprawy stanu zdrowia, pozwany winien dopłacić do zadośćuczynienia kwoty po 5000 zł, zaś na rzecz małoletniego powoda kwotę 4000 zł.

Strona pozwana (...) S.A. w W. nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie.

W odpowiedzi na pozew zarzuciła, że pozwani otrzymali w toku likwidacji szkody zadośćuczynienia w kwotach po 500 zł, a podstawą do odmowy wypłaty dalszych świadczeń była ocena lekarza orzecznika (...) S.A. Pozwany brał pod uwagę brak trwałego uszczerbku na zdrowiu, rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych oraz uciążliwości związane z urazem. Dalej strona pozwana powołała orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące wysokości zadośćuczynienia co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09.01.2017r. w L. kierujący pojazdem najechał na tył prawidłowo jadącego pojazdu m-ki F. (...) o nr rej. (...). W wyniku zderzenia obrażeń ciała doznali kierujący pojazdem powód S. W. oraz pasażerowie pojazdu P. W. (1) i małoletni A. W..

Małoletni A. W., w dniu zdarzenia miał 2 lata i 4 miesiące. Siedział zapięty w foteliku samochodowym z tytułu pojazdu po stronie pasażera. W wyniku wypadku nie stracił przytomności, po dwóch dniach zaczął odczuwać ból szyi i kolana. W wyniku wypadku małoletni doznał zwichnięcia, skręcenia i naderwania stawów i więzadeł na poziomie szyi. W związku z tymi urazami u powoda nie występuje uszczerbek na zdrowiu. Wobec małoletniego nie wdrożono leczenia, zalecono obserwację. Obecnie nastąpiła całkowita poprawa zdrowia małoletniego powoda, jego funkcjonowanie z punktu widzenia ortopedycznego nie jest w żadnym stopniu ograniczone.

U małoletniego A. W. występują zakłócenia emocjonalne po przebytej sytuacji powypadkowej. Wypadek spowodował u powoda okresowe zakłócenia w sferze emocjonalno- motywacyjnej wyrażające się niepokojem, poczuciem braku bezpieczeństwa, napięciem wywołanym wspomnieniem o wypadku, zaburzeniami snu, powrotem do konieczności noszenia pieluch. W obecnej chwili stan psychiczny małoletniego poprawił się i jest stabilny, rokowania na przyszłość są pomyślne.

Powódka P. W. (1) w chwili zdarzenia miała 23 lata. W wyniku zdarzenia nie straciła przytomności. Doznała w jego wyniku skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia barku i ramienia prawego. W dniach 19.01.2017r. i 24.01.2017r. powódka była badana przez lekarza POZ, uzyskała skierowanie na zabiegi rehabilitacyjne w postaci lasera, ultradźwięków oraz zalecono A.. W dniu 24.03.2017r. powódka została przyjęta przez neurologa. Koszt wizyty wyniósł 170 zł. Podczas wizyty stwierdzono zniesienie lordozy szyjnej, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych szyjnych z bólem uciskowym przy ruchach biernych, ból uciskowy barku prawego. Powódka nosiła kołnierz

ortopedyczny przez 2 tygodnie, przebywała na zwolnieniu lekarskim 3 tygodnie. W pierwszym okresie po wypadku powódka miała znacznie ograniczoną sprawność ze względu na ból i konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego. Obecnie natomiast funkcjonowanie powódki nie jest ograniczone, a obecne dolegliwości kręgosłupa mają pośredni związek z wypadkiem. Rokowania na przyszłości są pomyślne.

Powód S. W. w chwili wypadku miał 33 lata. W wyniku zdarzenia nie stracił przytomności. Doznał natomiast skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa i stłuczenia klatki piersiowej. W dniach 12.01.2017r. i 17.01.2017r. powód konsultował się w poradni chirurgicznej, gdzie uzyskał skierowanie na rehabilitację w postaci zabiegów pola magnetycznego. W dniu 24.03.2017r. powód konsultował się u neurologa. Koszt wizyty wyniósł 170 zł. W badaniu stwierdzono wzmożone napięcie i bolesność mięśni przykręgosłupowych szyjnych, z bólem uciskowym i przy ruchach biernych. Zalecono E., A., ćwiczenia na mięśnie szyi. Powód nosił kołnierz ortopedyczny przez 2 tygodnie, na zwolnieniu lekarskim przebywał 3 tygodnie.

U powoda nie występuje uszczerbek na zdrowiu w związku z przedmiotowym zdarzeniem. Stan powoda po leczeniu poprawił się, nie występują żadne ograniczenia w ruchomości kręgosłupa szyjnego czy lędźwiowego, wypadek nie wpłynął na osłabienie kończyn górnych. Ból i ograniczenie sprawności występowały u powoda przede wszystkim w okresie ok. 3 tygodni po wypadku.

W toku postępowania likwidacyjnego (...) S.A. w W. przyznało i wypłaciło na rzecz powodów kwoty po 500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowody: akt szkody na płycie CD, k. 59

pisma z 09.05.2017r., k. 7,22, 28

decyzja z 08.03.2017r., k. 8-9

decyzja z 19.05.2017r., k. 10

dokumentacja medyczna, k. 11-14,16-17, 23-26, 32-38

oświadczenie dot. pasów bezpieczeństwa, k. 15

faktury Vat z 24.03.2017r., k. 18, 39

decyzja z 23.05.2017r., k. 20

decyzja z 06.03.2017r., k. 29

pismo z 24.05.2017r., k. 30

zeznania powódki P. W., k. 63 verte

zeznania powoda S. W., k. k. 64

opinie biegłych sądowych ortopedy i neurologa, k. 84-96

opinia sądowo- psychiatryczna, k. 112-116, k. 140

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt, że w dniu 09.01.2017r. doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący posiadający polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Strona pozwana co do zasady nie kwestionowała swojej odpowiedzialności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, gdyż w związku z przedmiotowym zdarzeniem dobrowolnie wypłaciła powodom tytułem zadośćuczynienia świadczenie w kwotach po 500,00 zł.

Spór między stronami procesu dotyczył zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, tj. wysokości zadośćuczynienia, jakie strona pozwana powinna wypłacić powodom tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez nich na skutek przedmiotowego zdarzenia.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W doktrynie i w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c., ma charakter kompensacyjny, co oznacza, że przyznana poszkodowanemu suma pieniężna nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, stanowiąc jednocześnie przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Suma ta powinna wynagrodzić poszkodowanemu doznane przez niego cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana wskutek popełnienia czynu niedozwolonego (por. wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, Lex nr 369691; wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt III CKN 427/00, Lex nr 52766; wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., sygn. akt I CKN 969/98, Lex nr 50824).

Ustawodawca wprawdzie nie sprecyzował zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, wskazując jedynie, że suma pieniężna zasądzana z tego tytułu powinna być odpowiednia, jednakże nie budzi wątpliwości, że głównym kryterium wpływającym na wysokość tej sumy jest rozmiar doznanej krzywdy, bowiem świadczenie to ma rekompensować właśnie ową krzywdę przejawiającą się w cierpieniach fizycznych i psychicznych. W judykaturze przyjmuje się, że ocena rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy powinna uwzględniać całokształt okoliczności sprawy, tj. rodzaj naruszonego dobra, wiek poszkodowanego, postawę sprawcy, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury (por. wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, Lex nr 369961; por. także wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 99/05, Lex nr 198509; wyrok SN z dnia 27 lutego 2004 r., sygn. akt V CK 282/03, Lex nr 183777).

Ustalając stan zdrowia powodów oraz wielkość ich cierpień, zarówno fizycznych, jak i psychicznych, Sąd oparł się na dowodach w postaci pisemnych opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii oraz opinii psychiatryczno-psychologicznej - w stosunku do powoda A. W..

Z dowodów wskazanych powyższej wynika konsekwentnie, że wypadek z dnia 09.01.2017r. wiązał się –szczególnie w pierwszym okresie po wypadku - u powodów K. W. i S. W. z bólem i dyskomfortem. Oboje nosili kołnierz ortopedyczny przez okres ok. 2 tygodnie po wypadku i byli niezdolni do wykonywania pracy zawodowej przez okres 3 tygodni. Nie bez znaczenia jest przy tym, że pomimo doznanych urazów, dyskomfortu i uciążliwości związanej z koniecznością noszenia kołnierzy ortopedycznych, powodowie opiekowali się małoletnim (2,5 letnim) synem, który ze względu na wiek wymagał permanentnego nadzoru. Co więcej nie można pominąć wynikającej z wypadku obawy rodziców o zdrowie małoletniego, który dla zminimalizowania konsekwencji dla zdrowia w sferze psychologicznej i emocjonalnej wymagał szczególnej, wzmożonej i troskliwej opieki.

Jeśli chodzi natomiast o małoletniego A. W. to należy wskazać, że wypadek odcisnął swoje piętno przede wszystkim na stanie psychicznym- emocjonalnym powódki. Biegłe sądownie wskazały, że u tego powoda występują zakłócenia emocjonalne po przebytej sytuacji powypadkowej. Wypadek spowodował u powoda okresowe zakłócenia w sferze emocjonalno- motywacyjnej wyrażające się niepokojem, poczuciem braku bezpieczeństwa, napięciem wywołanym wspomnieniem o wypadku, zaburzeniami snu, powrotem do konieczności noszenia pieluch. W konsekwencji w wyniku wypadku zachwiany został normalny tor rozwoju dziecka, wymagający szczególnej i skoncentrowanej na problemie uwagi rodziców- powodów.

Konkludując powyższe, na podstawie zarówno zgromadzonej w sprawie dokumentacji lekarskiej, opinii biegłych sądowych, jak i zeznań powodów Sąd uznał, że każdy z powodów doznał krzywdy wyrażającej się w cierpieniu fizycznym i psychicznym, wytrącającym z normalnego poukładanego funkcjonowania rodziny. Jednocześnie Sąd wziął pod uwagę znaczną poprawę stanu zdrowia powodów i pozytywną prognozę zdrowotną wszystkich powodów na przyszłość.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że adekwatne do rozmiaru krzywdy

powodów K. W. i M. W. będą zadośćuczynienia w kwotach po 4000 zł, zaś w stosunku do małoletniego powoda w kwocie 3500 zł. Uwzględniając wypłacone powodom dotychczas kwoty zadośćuczynienia po 500 zł, Sąd zasądził na rzecz powodów K. W. oraz M. W. tytułem zadośćuczynienia po 3500zł, zaś na rzecz małoletniego powoda A. W. kwotę 3000 zł, oddalając dalej idące powództwa.

Ustalając wysokość należnego powodom zadośćuczynienia za krzywdę, Sąd kierował się również ugruntowanym w orzecznictwie i w doktrynie stanowiskiem, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym i przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do deprecjacji tego dobra (por. wyrok SN z dnia 21 września 2005 r., sygn. akt V CK 150/05, Lex nr 398563; wyrok SN z dnia 16 lipca 1997 r., sygn. akt II CKN 273/97, Lex nr 286781).

Ponadto Sąd miał na uwadze, że wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany.

Przyznane kwoty, zdaniem Sądu, utrzymane są w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Kwoty te nie przekraczają bowiem przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, według danych Głównego Urzędu Statystycznego, co uzasadnia stwierdzenie, że są one rzeczywiście ekonomicznie odczuwalne i nie mogą być uznane za wygórowane.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych od zasądzonego świadczenia pieniężnego Sąd oparł o treść przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 455 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 473). Zgłoszenie szkody nastąpiło przed 25.01.2017r. (z tej daty pochodzi pismo ubezpieczyciela potwierdzające przyjęcie zgłoszenia szkody).

Na uwzględnienie w całości zasługiwało natomiast żądanie powodów P. W. (1) i S. W. zapłaty zwrotu kosztów leczenia w kwotach po 170 zł, albowiem ich zasadność usprawiedliwiona jest chęcią zweryfikowania stanu zdrowia po wypadku, a wysokość została przez powodów wykazana przedłożonymi fakturami Vat.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w punkcie II sentencji wyroku, Sąd oparł o treść przepisów art. 100 k.p.c. Powodowie wygrali sprawę w ok 70 %. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów strony powinny ponieść koszty w takim stopniu, w jakim sprawę przegrały, a zatem powodowie w 30%, a strona pozwana w 70%. W takiej proporcji Sąd w pkt V i VI rozstrzygnął o kosztach zastępstwa procesowego, ustalonych na podstawie par. 2 pkt 3 i 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. (powodom ad. 1 i ad. 2 należne koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1260 zł (70% z 1800), a stronie pozwanej w kwocie 540 zł (30% z 1800), co daje w rozliczeniu kwoty po 720 zł, a na rzecz małoletniego powoda kwotę 360 zł.

Sąd w pkt VII wyroku nakazał też, zgodnie z wyżej wskazaną zasadą, zwrócić powodom 70% uiszczonych przez nich kosztów procesu, na które składają się opłata od pozwu i zaliczka w kwocie 500 zł na poczet opinii biegłego sądowego. W proporcji adekwatnej do rozstrzygnięcia Sąd rozdzielił też pomiędzy stronami koszty pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłych sądowych w kwocie łącznej 3922 zł.